

Весна (скорочено)

Богдан-Ігор Антонич

Росте Антонич, і росте трава,
і зеленіють кучеряві вільхи.
Ой, нахилися, нахилися тільки,
почуєш найтайніші з всіх слова.
Дощем квітневим, весно, не тривож!
Хто стовк, мов дзбан скляний, блакитне небо,
хто сипле листя — кусні скла на тебе?
У решето ловити хочеш дощ?
З всіх найдивніша мова гайова:
в рушницю ночі вклав хтось зорі-кулі,
на вільхах місяць розклюють зозулі,
росте Антонич, і росте трава.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Ліричний герой поезії, як і сам автор, не відділяє себе від природи — її невіддільна частинка. Придивися — і побачиш незвичайні речі: скляний дзбан (гличик) неба, зорі-кулі, зозулю, що розклює місяць (мабуть, тому він такий плямистий, подзьобаний). Читаючи цей вірш, віриш, що людина може знайти своє щастя, бо вона така ж прекрасна, гармонійна, як і матінка-природа.